B. N. C
FIRENZE
1058
9

Digitized by Google

558.9

Digitized by Google

XXXIV
CYRIAC
1701

Digitized by Google

THESES
THEOLOGICÆ

JUXTA ENTEM

S.P.N. AUGUSTINI MAGNI ECCLESIÆ DOCTORIS,

QUAS

ILLUSTRISSIMO VIRO

PETRO MATTHÆO MAGIO

Regiæ Celſitudinis Cosmi Tertii Magni
Ducis Etruriæ Auditori,

Et Gratiæ, ac Juſtitiæ Primo Conſiliario

CONSECRANS

C. F. PETRUS PHILIPPUS BENVENUTI MONDULPHENS.
Magiſter Studii exponit

Publicè defendendas ſub aſſiſtentia Adm. Rev. P. Magiſtri

DOMINICI IGNATII CYRIACI ROMANI

In Conventu PP. Auguſtin. S. Spiritus Florentiæ
Studiorum Regentis.

FLORENTIÆ, MDCCI.

Typis Regiæ Celſit. Apud Petrum Antonium Brigonci,
Superioribus Permittentibus.

ILLUSTRISSIME
DOMINE.

HAud eſt, quod quæras, Vir Illuſtriſſime, cur meis Theſibus TUUM nomen præfecerim; ſcio, quæ à TE in me fluxerint beneficia, quæque ad meos redundarint: debeo propterea & ipſe mea, debent TIBI & ipſi ſua; hæc tota ratio hujus TANTO licèt VIRO tantillæ oblationis. Habes profectò, quod renuas accipere, ſi tenuitatem recognitionis unaque recognoſcentis Magnus Ipſe munerator expendas: at indigniora non dedignaris, quia Dignior.

Decora enim, quæ Te circumſtant plenam ſpirantia lucem, illos tantùm latent, quos TUI latent Affines, latentque Virtutes; haud abſcondita Urbi, quæ Regnantis in ALBANO Clementiæ regimine lætior, Tibi Patruo gratulatur, dum ſibi gaudet in Nepote. Haud occulta Florentiæ: novit hæc, electioni in Pontificem maximum, in Gratiæ nempè, ac Juſtitiæ ſummum diſpenſatorem, triduò ALBANUM reſtitiſſe: novit & obſtitiſſe MAGIUM, dum in Primarium Juſtitiæ, ac Gratiæ Conſultatorem legebat Etruria; novit Utrumque dignum, dum Uterque ſe fatebatur indignum. Tantus cùm ſis, me in clientelam ſuſceptum fovere non dedigneris. Vale.

I.

DE DEO UNO.

1 NOn dantur duo Dii, alter bonus, alter malus: neq; plures Dii boni; ſed unicus eſt Deus, iſque ſummè bonus, quia omne bonum.
2 Simpliciſſimus eſt Deus in ſe ipſo, nullo modo compoſitus; non ex materia, & forma; non ex eſſe, & eſſentia; non ex natura, & ſuppoſito.
3 Metaphyſicum conſtitutivum Dei noſtro modo intelligendi conceptum, non eſt infinitas, non aſeitas, ſed vita intellectiva à ſe.

II.

DE DEO TRINO.

1 SUnt in Deo tres perſonæ realiter diſtinctæ, Pater, Filius, Spiritus Sanctus, non diſtinctæ à natura.
2 Pater à nullo procedit; Filius à ſolo Patre, cujuſque proceſſio eſt generatio; Spiritus Sanctus à Patre, Filioque procedit, non gignitur.
3 Si Spiritus Sanctus non procederet à Filio, non diſtingueretur ab illo; ultra has duas proceſſiones, non eſt alia proceſſio ad intra.

III.

DE DEO SCIENTE.

1 COgnoſcit Deus omnia poſſibilia in ſe ipſo, & tanquam in cauſa, & tanquam in verbo; peccata verò per ſuam bonitatem moralem.
2 Cognoſcit etiam omnia futura libera, tum abſoluta, tum conditionata: non tamen ob eorum phyſicam in æternitate præſentiam.
3 Scientia Dei adæquatè dividitur in ſcientiã ſimplicis intelligentiæ, & viſionis; eſt concauſa futurorũ, non tamen ſecũdùm munus viſionis.

IV.

DE DEO VOLENTE.

1 VOluit ſe Deus ad extra communicare, voluitque ab æterno: hæc tamen volitio non fuit neceſſaria, ſed libera.
2 Nec voluit abſolutè perfectiora, ſed aptiora fini à ſe intento. Voluntate antecedente vult omnium ſalutem, conſequente non vult.
3 Ejus exercitii liberi conſtitutivum non eſt aliquid reale ſupra entitatem actus; ſed eſt ſummum, perfectumque dominium.

V.

V.

DE DEO CREANTE.

1 PRobabile eſt, quod Cælum, Terram, & omnia, quæ in eis ſunt ornamenta, Deus fecerit in inſtanti.

2 Probabile etiam aſſerimus, ipſum creaſſe Angelos ante conditum Orbem: omnes à ſe conditos Angelos, certum eſt, bonos creaſſe.

3 Fecit hominem rectum, immortalem, ſanctum: ejus ſanctitas, & immortalitas ſuprà, rectitudo juxtà naturam fuit.

VI.

DE DEO PERMITTENTE.

1 PErmiſit Deus, aliquos Angelos, & primum hominem peccare: homo autem peccato ſuo omnes in ſe poſteros vitiavit.

2 Hinc poſteri dum in ſe ipſis fiunt, peccatum contrahunt originale, quod eſt concupiſcentia cum reatu: li *reatus* ſtat pro formali.

3 Hoc peccatum, non per animæ traductionem, ſed per carnalem concupiſcentiam transfunditur in poſteros.

VII.

DE DEO REPARANTE.

1 JUſtiſſimo ſuo judicio potuiſſet Deus hominem ſic perditum cum ſtirpe ſua vitiata in perditione relinquere, at miſericors noluit.

2 Expoliatum enim gratuitis, & vulneratum in naturalibus, reparare ſancivit beneficiis omninò indebitis.

3 Unigenitum enim ſuum verum Deum, hominem fieri decrevit: hinc ſolum Adæ peccatum mittendi ad nos Redemptoris occaſio fuit.

VIII.

DE DEO PRÆDESTINANTE.

1 OB merita Redemptoris multos Deus homines prædeſtinavit ad gloriam: non tamen ob merita propria illorum.

2 Prædeſtinatio Angelorũ non fuit ob merita Redẽptoris: non fuit etiã gratuita eo prorſus modo, quo gratuita fuit prædeſtinatio hominum.

3 Permiſſio peccati in hominibus fuit effectus prædeſtinationis; perſeverantia finalis in Angelis non fuit ex gratia, eo prorſus modo, quo eſt in hominibus.

IX.

IX.

DE DEO REPROBANTE.

1 REprobavit Deus ab æterno multos Angelos, multoſque homines, qui nunquam vitam conſequentur æternam.

2 Reprobatio hominum, tum negativa, tum poſitiva eſt ex juſtitia: hinc nullus conqueri debet, quare ſit reprobatus.

3 Nullus reproborum, cui non eſt facta ſuæ reprobationis revelatio, deſperare debet de ſua æterna ſalute.

X.

DE DEO PRÆCIPIENTE.

1 LEgem tulit Deus, quæ bona eſt, bonus etiam illius timor; at concupiſcentia, cui prohibet conſentiri, mala eſt.

2 Præceptis moralibus, ad quæ omnes tenentur, cæremonialia adjecta; hæc, translato jam Sacerdotio, non amplius obligant.

3 Non præcipit Deus impoſſibilia: dantur tamen peccata ſecundùm quid neceſſaria, quæ à Deo prohibentur.

XI.

DE DEO JUSTIFICANTE.

1 DEus nos juſtificat formali, & vera juſtitia, non qua ipſe juſtus eſt, ſed qua nos juſtos facit.

2 Hæc forma juſtificans non eſt ſola fides in Chriſtum, ſed habitus charitatis infuſus, vel per Baptiſma, vel per Sacramentum Pœnitentiæ.

3 Diſponitur adultus ad juſtificationem per actum Fidei, Spei, & Charitatis: dolor ſine ullo in Deum amore non eſt ſufficiens diſpoſitio ad juſtificationem.

XII.

DE DEO HOMINE.

1 UNigenitus Dei Homo factus eſt; in ipſo Deus, & Homo ſunt unū unitate ſuppoſiti: hoc myſteriū naturaliter cognoſci nō poteſt.

2 Pro ſuo peccato purus homo ſatisfacere non potuit, etiam gratia Dei inſtructus: propтereà ſatisfecit Deus homo de rigore juſtitiæ.

3 Offenſa, pro qua ſatisfecit homo Deus finita fuit. Habuit rigoroſum præceptum de morte ſubeunda, quod liberè implevit.

XIII.

Digitized by Google

XIII.

DE DEO PUNIENTE.

1 PUnit Deus homines propter peccata; non omnia mala ob peccata immittit: permittit aliquando peccatum in pœnam peccati.
2 Ob peccata venialia non punit homines pœna æterna per ſe; punit verò in æternum ob peccata lethalia, etiã neceſſaria ſecundùm quid.
3 Omnes ſine Baptiſmo decedentes Deus non ſolùm excludit à Regno Cælorum, ſed etiam ad gehennas damnat, afficitque ſupplicio.

XIV.

DE DEO REMUNERANTE.

1 BOna ſterilia non dantur apud Deum: hinc benè agentibus bona confert, nec bonum opus ſine proportionato præmio relinquit.
2 Præmium reſpondens Fidei merito eſt clara viſio Dei in Patria: Dei autem fruitio reſpondet merito dilectionis, ſeu charitatis.
3 Viſio Dei erit ſine ſpecie impreſſa ejuſdem, non autem ſine verbo mentis formato à Beatis. Intellectus, & lumen, non ſunt duæ cauſæ partiales.

. 9 / 2089

1029.9

Digitized by Google

Digitized by Google